

1

มีดผ่าตัดนี้สวยดีนะ

นายแพทย์สแตนลีย์ แม็กก็ไม่เคยสังเกตเห็นความสวยงามของมันมาก่อน แต่ขณะที่ยืนก้มอยู่ที่ไคโคมไฟห้องผ่าตัด จู่ ๆ เขาก็เกิดความรู้สึกพิศวงกับลักษณะที่แสงไฟสะท้อนกับใบมีดแวววาวดูจเพชร ขอบโค้งคมกริบของชิ้นสเตนเลสคืองานศิลปะ ช่างดงามเสียจนเขาแทบไม่กล้าหยิบมันขึ้นมาเพราะกลัวว่าจะทำให้มันตรึงขลังมีอันเสื่อมไป เขาเห็นประกายหลากสีบนใบมีดอันเกิดจากแสงที่กระจายออกมาเป็นสีรุ้งได้อย่างชัดเจน

“หมอแม็กก็คะ เป็นอะไรหรือเปล่า”

เขาเงยหน้าขึ้นและเห็นพยาบาลสวมหน้ากากอนามัยในห้องผ่าตัดขมวดคิ้วมองมา เขาเพิ่งสังเกตว่าดวงตาของเธอเป็นสีเขียวเข้ม มันราวกับว่าเขาเพิ่งได้เห็นอะไรต่อมิอะไรอย่างกระจ่างชัดจริง ๆ เป็นครั้งแรก ผิวหนวลของพยาบาล เส้นเลือดที่พาดตามแนวขมับของเธอ มีไฟเม็ดหนึ่งตรงเหนือคิ้วพอดี

แต่มันใช่ไฟหรือเปล่า เขาเพิ่งดู มันขยับได้เหมือนแมลงมีขาขยับได้ไปที่หางตาของเธอ...

“สแตน” เสียงเรียกของนายแพทย์รัดแมนซึ่งเป็นวิสัญญีแพทย์ปลุก
แม็กก็ให้ตื่นจากภวังค์ “โอเคไหม”

แม็กก็สะดุ้งตระหนกครั้งหนึ่ง แผลงตัวนั้นอันตรายจนหายไ้ไปกลับกลายเป็น
ไ้ไฟดั้งเดิม แค่มืดสีตาคู่ตื้นเล็กๆกระจัดบนผิวซีดของพยาบาล เขาสูดหายใจลึก
ก่อนหยิบมีดผ่าตัดขึ้นมาจากถาดเครื่องมือแล้วก้มมองผู้หญิงที่นอนอยู่บนเตียง

ไฟเหนือหัวส่องจ่อที่บริเวณหน้าท้องส่วนล่างของคนไข้ ผ้าคลุมผ่าตัด
สีฟ้าถูกยึดเข้าที่ ช่องสี่เหลี่ยมบนผ้าครอบบนผิวหนังเปลือยเปล่า หน้าท้อง
เบื้องหน้านี้แบนราบสวยงาม เส้นขอบโคนขาเชื่อมต่อกับกระดูกสะโพกทั้ง
สองข้าง เป็นภาพไม่คุ้นตาในฤดูพายุหิมะซึ่งความหนาวดูกลืนสีสิ้นไปจาก
ใบหน้าของผู้คน น่าเสียดายที่ผิวสวย ๆ จะต้องโดนคมมีดของเขา รอย
แผลเป็นผ่าตัดใส่ตั้งจะเป็นตำหนิบนผิวสีแทนบ่มแดดในอนาคตเป็นแน่แท้

เขาจรดปลายมีดลงไปบนจุดแม็กเบอร์นีย์ซึ่งอยู่กึ่งกลางระหว่างสะดือ
และปีกกระดูกสะโพกขวาซึ่งเป็นตำแหน่งของไส้ติ่ง เขาตั้งท่าเตรียมผ่า แต่แล้ว
ก็ชะงักกึก

มือเขาลั่น

เขาไม่เข้าใจ เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน ที่ผ่านมานั้นสแตนลีย์ แม็กก็
มีมือหนึ่งดั่งหินผา ตอนนี่แค่ประคองด้ามมีดไว้ในมือยังต้องใช้ความพยายาม
ยิ่งยวด เขากลืนน้ำลายแล้วยกใบมีดขึ้นจากผิว ใจเย็น สูดหายใจเข้าลึก ๆ
สองสามครั้ง เดี่ยวก็หาย

“สแตน”

แม็กก็เงยหน้าขึ้นและเห็นนายแพทย์รัดแมนขมวดคิ้ว พยาบาล
อีกสองคนในห้องก็เช่นกัน แม็กก็อ่านสายตาที่เต็มไปด้วยคำถามของพวกเขา
ทั้งสามคนออก มันคือคำถามเดียวกับที่ผู้คนซุบซิบเรื่องเขามาหลายสัปดาห์แล้ว
หมอเฉ่าแม็กก็ยังมีศักยภาพอยู่หรือไม่ ด้วยวัยเจ็ดสิบสี่ยังควรจะทำอะไรให้
เขาจับมีดผ่าตัดอีกหรือ เขาไม่สนใจสายตาของคนทั้งสาม เขาได้แก้ต่าง

ให้ตัวเองแล้วต่อหน้าคณะกรรมการตรวจสอบ ได้อธิบายถึงเหตุและปัจจัยเรื่อง การเสียชีวิตของคนไข้รายล่าสุดของเขาจนเป็นที่พอใจของคณะกรรมการแล้ว ขึ้นชื่อว่าผ่าตัดย่อมมีความเสี่ยง เมื่อเลือดปริมาณมากไปคั่งในช่องท้องก็ไม่ใช่ เรื่องแปลกที่แพทย์จะสับสนกับตำแหน่งผ่าและทำให้ลมมัตถคลาดเคลื่อนไปบ้าง

สุดท้ายคณะกรรมการก็ไม่เอาผิดเขา

ถึงอย่างนั้นพวกบุคลากรในโรงพยาบาลก็ยังคงกลางแกลงใจในความ สามารถของเขาอยู่ดี มันฟ้องชัดเจนจากสีหน้าของพยาบาลสองคนนี่ รวมถึง อาการขมวดคิ้วของนายแพทย์รัดแมนด้วย สายตาทุกคู่กำลังมองเขาอยู่ ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่ามีสายตาคู่อื่นอีก แวบหนึ่งคล้ายกับว่ามีดวงตาหลายสิบคู่ ล่องลอยอยู่กลางอากาศและต่างรุมจับจ้องที่เขา

เขากะพริบตา แล้วมโนภาพสยองนั้นก็หายไป

แว่นตา เขาคิดในใจ ต้องเอาแว่นตาไปตรวจสภาพ

เหงื่อหยดหนึ่งไหลลงมาตามแก้ม เขากำด้ามมีดแน่นขึ้น กะโ๋แค่ ผ่าตัดได้ตั้งง่าย ๆ ที่หมอค์ลยกรรมฝึกหัดกระจะจอก ๆ ก็ทำได้ เขาผ่านฉลุย อยู่แล้ว ต่อให้มือสั่นอยู่ก็ตาม

เขาจ้องที่หน้าห้องเบนราบสีแทนอวามของคนไข้ เจนนิเฟอร์ ฮัลซีย์ วัยสามสิบหก เดินทางมาจากต่างรัฐ เข้านี้เธอตื่นขึ้นในห้องพักที่โมเต็ลใน บอสตันพร้อมด้วยอาการปวดท้องด้านล่างขวา อาการปวดทวีความรุนแรงขึ้น เธอจึงขับรถฝ่าพายุหิมะที่โหมกระหน่ำไปยังห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล วิกคลิน และถูกส่งตัวไปรักษาที่ศัลยแพทย์ที่เข้าเวรในวันนั้นซึ่งก็คือแม็กก็ เธอไม่รู้เรื่องข่าวลือเกี่ยวกับความสามารถของเขา ไม่เคยได้ยื่นคำติฉินนินทา อันบั่นทอนหน้าที่การงานของเธอ เธอแค่ปวดท้องและมาเพื่อให้หมอผ่าไส้ติ่ง ที่อักเสบออกเท่านั้น

เขากดใบมีดลงบนผิวหนังของเจนนิเฟอร์ ตอนนี้มีเธอข้างแล้ว เขาต้อง ทำได้ เขาทำได้แน่นอน ใบมีดกรีดฉับอย่างสวยงาม พยาบาลช่วยซับเลือด และส่งคีมห้ามเลือดให้ เขาผ่าทะลุชั้นไขมันสีเหลืองใต้ผิวหนังโดยหยุดเป็นระยะ เพื่อจี้แผลห้ามเลือด ไม่มีปัญหา ทุกอย่างราบรื่นดี เขาจะล้วงเข้าไปผ่าเอา

ไส้ตั้งออกมา เสร็จแล้วเขาก็จะกลับบ้านตอนบ่าย ได้พักผ่อนน้อยสมองคง
ปลอดภัยไปยิ่งขึ้น

เขาก็ดึงทะเลื่อย่อนุ่มนวลเข้าไปในช่องท้อง “เปิดแผล”

พยายามใช้เครื่องต่างสแตนเลสค่อย ๆ เปิดปากแผลออก

แม็กก็เอามือล้วงเข้าไปและรู้สึกถึงขดล่ำไส้อุ่น ๆ ลื่น ๆ ที่บีบตัว
อยู่รอบถุงมือ ช่างเป็นความรู้สึกพิเศษที่ได้ถูกโอบอุ้มอยู่ท่ามกลางไอนุ่นของ
ร่างกายมนุษย์ มันเหมือนได้หวนคืนสู่ครรภ์มารดาอีกครั้ง เขาคำจวนเจือ
ไส้ตั้ง เมื่อมองดูเนื้อเยื่อขาวแดงเพียงแวบเดียวเขาก็รู้ว่าตัวเองวินิจฉัยถูกต้อง
แล้ว จำเป็นต้องผ่าตัดไส้ตั้งออกจริง ๆ เขาเอื้อมไปหยิบมีดผ่าตัด

แต่แล้วเมื่อพ่วงดูที่รอยผ่าอีกครั้ง เขากลับพบว่ามันบางอย่างไม่ถูกต้อง

มีลำไส้จำนวนมากเกินไปอัดแน่นอยู่ในช่องท้อง มากกว่าปกติถึงสองเท่า
มากเกินไปจนจำเป็นของผู้หญิงคนนี้ จะปล่อยไว้แบบนี้ไม่ได้ เขาดึงลำไส้เล็ก
อุ่น ๆ ขดหนึ่งขึ้นมาและรู้สึกว่ามันลื่นไปมาบนถุงมือ จากนั้นเขาก็ใช้มีดผ่าตัด
เฉือนลำไส้ส่วนเกินนี้ออก แล้วโยนขดลำไส้ที่มีเลือดหยุดติง ๆ ทิ้งใส่ในถาด
เออะ เขาคิด แบบนี้ค่อยดูเรียบร้อยขึ้นหน่อย

พยายามจ้องตาโต “ทำอะไรคะเนี่ย” เธอร้องขึ้น

“ลำไส้ยาวเกินไป” เขาตอบเสียงเรียบ “ปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้” ว่าแล้ว
เขาก็ล้วงเข้าไปคว่ำลำไส้อีกขดในช่องท้อง เนื้อเยื่อส่วนเกินพวกนี้ไม่มีความ
จำเป็น มันบดบังทัศนวิสัยของเขา

“หมอแม็กก็ อ่ะ!”

เขาเหินหับ เลือดอุ่น ๆ พุ่งเป็นสายจากลำไส้ที่ขาดออก

พยายามคว้ามือเขาไว้ แต่เขาสลัดทิ้ง รู้สึกเดือดดาลที่พยาบาลต่ำ้อย
กล้าขัดจังหวะเขากลางคัน

“เปลี่ยนพยาบาลอีกคนมา” เขาสั่ง “ขอที่ดูดด้วย ดูดเลือดพวกนี้
ออกไปให้หมด”

“หยุดเขา! ช่วยกันหยุดเขา”

แม็กก็ใช้มืออีกข้างเอื้อมหยิบท่อดูดเลือดและจุ่มปลายท่อลงในช่องท้องของคนที่ใช้ เลือดถูกดูดขึ้นไปตามท่อเข้าสู่ระบบเลือด

มีมืออีกมือเอื้อมมาคว้าเสื้อคลุมของเขาและดึงตัวเขาให้ออกห่างจากเตียงผ่าตัด คนผู้นั้นคือนายแพทย์รัตแมน แม็กก็พยายามสลัดเขาออก แต่รัตแมนไม่ปล่อย

“วางมีดผ่าตัดลง สเตน”

“ต้องตัดทิ้ง ถ้าไส้มันยาวเกินไป”

“วางมีดลง!”

แม็กก็ตื่นหลุดเป็นอิสระ เขาหมุนตัวไปเผชิญหน้ากับรัตแมนโดยลืมนึกไปว่าตัวเองยังถือมีดผ่าตัดอยู่ในมือ ใบมีดปาดจับเข้าที่ลำคอของรัตแมน

รัตแมนร้องเสียงหลงและกุมคอหอยตัวเอง

แม็กก็ถอยหนีและมองดูเลือดไหลซึมออกมาจากระหว่างนิ้วมือของรัตแมน “ผมเปล่า” เขาบอก “ผมไม่ได้ทำอะไร!”

พยาบาลคนหนึ่งตะโกนใส่เครื่องอินเตอร์คอม “ส่ง รปภ. เข้ามา! เขาบ้าไปแล้ว! เรียก รปภ. เดี่ยวนี้!”

แม็กก็ถอยโซเซไปเหยียบกองเลือดลื่น ๆ เลือดของรัตแมนและเลือดของเจนนิเฟอร์ ฮัลซีย์ไหลนองเต็มพื้น เขาหันหลังและวิ่งจ้ำจ้าวออกจากห้องคนที่เหลือไล่ตามไป

เขาหนีไปตามทางเดิน หลับหูหลับตาวิ่งเล็กลักโดยไม่รู้ทิศทาง เขาอยู่ที่ไหน ทำไม่ไม่คุ้นเลย แต่แล้วเขาก็เห็นหน้าต่างปรากฏขึ้นเบื้องหน้า ด้านนอกหน้าต่างมีหิมะโปรยปราย หิมะ เกล็ดน้ำแข็งสีขาวจะช่วยชำระเขาให้บริสุทธิ์ มันจะช่วยชะล้างเลือดจากมือเขา

เสียงฝีเท้าไล่หลังมาใกล้ขึ้น มีคนตะโกน “หยุด!”

แม็กก็วิ่งสามก้าวและกระโจนไปยังช่องแสงสี่เหลี่ยมนั้น

กระจกแตกกระจายออกเป็นเพชรนับล้าน สายลมเย็นพัดผ่าน
ตัวเขาไป ทุกอย่างเป็นสีขางดงามระยิบระยับ
และเขากำลังร่วงตึงลงไป

SAMPLE

2

ข้างนอกร้อนอบอ้าว แต่คนขับเร่งแอร์แรงเต็มที่ มอลลี พิกเกอร์นั่งหนาวลั่น อยู่ที่เบาะผู้โดยสารด้านหลัง ลมเย็นเฉียบพุ่งจากช่องแอร์ราวกับมีดเสียดแทง เข้าไปใต้กระโปรงสั้นजूของเธอ เธอโน้มไปเคาะแผงกั้นอะคริลิก

“โทษนะคะ” เธอเรียก “นี่คุณ ทรีแอร์หน่วยได้ไหม” เธอเคาะเรียกอีก

คนขับเหมือนไม่ได้ยิน หรือไม่เขาก็ทำหูทวนลม เธอมองเห็นเพียง ผมบลอนด์ด้านหลังศีรษะของเขา

เธอถอดอกสู่นะริกและเขยิบหนีจากช่องแอร์ไปนั่งด้านข้าง แล้วทอดตาไปนอกหน้าต่างมองดูท้องถนนเมืองบอสตันแล่นฉิวผ่านไป เธอไม่คุ้นกับยานี่เลย แต่รู้ว่ารถกำลังขับมุ่งลงไปทางทิศใต้ ป้ายถนนล่าสุดเขียนว่า ถนนวอชิงตันซึ่งอยู่ทางใต้ ตอนนี้สองข้างทางเป็นตึกทรงกล่องมีหน้าต่างติดลูกกรง ผู้ขายนั่งเกาะกลุ่มอยู่ตามบันไดหน้าตึกด้วยใบหน้าที่ข่มเหงใจโคล ยังไม่เข้าเดือนมิถุนายนด้วยซ้ำแต่อุณหภูมิทะยานเกือบแตะสามสิบองศาแล้ว เพียงแค่มองดูผู้คนบนท้องถนนก็รู้แล้วว่าอากาศวันนี้ร้อนจัดเพียงใด ทำทางท่อไหลล่ออย่างอืดโรย ลักษณะการเดินอืดอาดงุ่มง่ามบนทางเท้า มอลลีชอบสังเกตดูผู้คนโดยเฉพาะพวกผู้หญิง เพราะเธอรู้สึกว่าคุณหญิงน่าสนใจกว่ามาก เธอชอบสำรวจเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของผู้หญิงแต่ละคนและสงสัยว่าเหตุใด

บางคนถึงใส่ชุดดำในฤดูร้อนจัด ทำให้ผู้หญิงอ้วนกันเมื่อเริ่มจึงเลือกใส่กางเกง
ผ้ายัดลีดูฉลาด ทำให้สมัยนี้ไม่มีใครใส่หมวก เธอชอบสังเกตว่าผู้หญิงที่
สวย ๆ มีท่าทางการเดินยังไง สายสะโพกเล็กน้อยพองาม จรดฝ่าเท้าบน
ส้นสูงได้สมดุลพอดี เธอสงสัยว่าผู้หญิงที่สวย ๆ รู้เคล็ดลับอะไรบ้างที่เธอ
ไม่รู้ มีบทเรียนใดที่แม่ของผู้หญิงพวกนั้นถ่ายทอดให้ลูกสาวโดยที่มอลลี่ไม่มี
โอกาสได้เรียนรู้ เธอจะจ้องดูใบหน้าของผู้หญิงเหล่านั้นอย่างพิถีพิถัน
เพื่อจะได้คำตอบจากสวรรค์ว่าอะไรทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งสวยขึ้นมาได้ คน
พวกนั้นครอบครองเวทมนตร์วิเศษใดที่มอลลี่ พิกเกอร์รี่ไม่มีอย่างนั้นหรือ

รถจอดติดไฟแดง มีผู้หญิงคนหนึ่งสวมรองเท้าส้นตึกยีนบิตสะโพก
อยู่ตรงมุมถนน เป็นผู้หญิงชายตัวเหมือนมอลลี่ แต่แก่กว่า อายุน่าจะสัก
สิบแปดปี ผมดำขลับยาวสยายเคลือบน้ำ ผิวสีน้ำตาลทองแดง มอลลี่ก็อยาก
มีผมสีดำนางเหมือนกัน มันโดดเด่นดี ผิดกับผมสีเบนของมอลลี่ซึ่งก้ำกึ่ง
ระหว่างสีบลอนด์กับสีน้ำตาลและไม่มีความโดดเด่นสักนิด หน้าต่างรถติดฟิล์ม
สีเข้ม สาวผมดำมองไม่เห็นว่ามีมอลลี่กำลังจ้องดูเธออยู่ แต่คล้ายกับว่าเธอ
รู้สึกได้ เพราะเธอค่อย ๆ หมุนตัวบนรองเท้าส้นตึกและหันหน้ามาทางรถ
อันที่จริงเธอก็ไม่ได้สวยเท่าไร

มอลลี่ถึงตัวพึงพนักเบาะด้วยความรู้สึกผิดหวังแปลก ๆ

รถเลี้ยวซ้ายแล้วขับต่อไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ตอนนี้อยู่ท่าออกมา
ไกลพอสมควรจากย่านที่มอลลี่พักอยู่ มุ่งเข้าสู่อาณาเขตที่ไม่คุ้นเคยและน่ากลัว
อากาศอบอุ่นทำให้คนในเอนพาร์ตเมนต์พากันออกมานั่งรับลมอยู่หน้าตึก
มีดสลัว คนเหล่านั้นมองตามขณะที่รถแล่นผ่านไป พวกเขารู้ว่ามันไม่ใช่รถ
ของถีนี่ มอลลี่เองก็รู้สึกแปลกแยกเช่นกัน โรมีส่งเธอมาที่ไหนนะ

เขาไม่ได้ให้ที่อยู่ของลูกค้าไว้กับเธอ ปกติเขาจะเขียนเลขถนนแบบ
ลวก ๆ ยัดใส่มีเธอ และเธอก็มีหน้าที่ต้องแสวงหารถแท็กซี่ไปเอง แต่ครั้งนี้
มีรถมารับที่ริมถนน แฉมเป็นรถหรูเสียด้วย ไม่มีคราบประเจิดประเจ้อ
บนเบาะหลัง ไม่มีกลิ่นคาวเหม็นยัดอยู่ในที่ที่เขี่ยบุหรี่ มันสะอาดหมดจด เธอ
ไม่เคยนั่งรถสะอาดขนาดนี้มาก่อน

คนขับเลี้ยวซ้ายเข้าสู่ถนนแคบ แถวนั้นไม่มีคนออกมานั่งบนทางเท้า แต่เธอก็ยังรู้สึกเหมือนมีคนจับจ้องอยู่ เธอวิ่งในกระเป๋าสและหยิบบรูที่มวนหนึ่ง ออกมาจุดไฟ เพิ่งสูดได้สองครั้งก็มีเสียงพุดตังขึ้นมาจากไหนไม่รู้ “ช่วยดับ ติ่งด้วย”

มอลลีตักใจหันมองซ้ายขวา “อะไรนะ”

“บอกว่าให้ดับบรูที่ติ่ง ห้ามสูบในรถ”

เธออายหน้าแดงรีบดับบรูที่ติ่งในที่เขี่ย แล้วก็สังเกตเห็นลำโพงตัวจิ๋ว ติดอยู่ตรงแผงกัน

“หวัตติคะ ได้ยินฉันไหม” เธอพุด

ไม่มีเสียงตอบกลับมา

“ถ้าได้ยินก็ช่วยหรีแอร์เบาหน่อยได้ไหม ข้างหลังนี้หนาวจะตายอยู่แล้ว ได้ยินไหม คุณคนขับ”

ลมเย็นที่พุ่งออกมานั้นเบาลง

“ขอบคุณ” เธอพุดแล้วบ่นพึมพำคนเดียว “ไอ้เวร”

เธอกดลิฟต์ขึ้นต่างไฟฟ้าและแง้มกระจกลงนิดหนึ่ง ไร้อันกัลลักรลิน กำมะถันจากในเมืองโซยเข้ามา เธอไม่มีปัญหาเกี่ยวกับอากาศร้อน มันให้ความรู้สึก เหมือนนอนอยู่บนบ้าน ทำให้นึกถึงฤดูร้อนอันอบอุ่นอ่าวในเมืองโบฟอร์ตที่เธอเคยอาศัย อยู่ในวัยเด็ก ให้ตาย เธอเลี่ยนบรูที่เป็นบ้า แต่เธอไม่อยากต่อล้อต่อเถียง กับไอ้ลำโพงกระป๋องนี้

รถชะลอจอด เสียงจากลำโพงดังขึ้นว่า “ถึงแล้ว ลงไป”

“อะไร ที่นี่เหรอ”

“ตึกข้างหน้านี้”

มอลลีมองไปยังอาคารหินสีน้ำตาลสูงสี่ชั้น หน้าต่างชั้นแรกมีไม้กระดาน ปิดไว้ เศษกระจกแตกสะท้อนวิบวบบนพื้นทางเท้า “พุดเป็นเล่น” เธอว่า

“ประตูหน้าต่างเปิดอยู่ ขึ้นบันไดไปชั้นสาม ประตูสุดท้ายด้านขวามือ ไม่ต้องเคาะ เดินเข้าไปเลย”

“โรมิไม่ได้บอกว่ามีแบบนี้ด้วย”

“โรมีบอกว่าเธอจะให้ความร่วมมือ”

“แต่ว่า...”

“เพิ่มรสชาติไป มอลลี”

“เพิ่มรสชาติอะไร”

“ลูกค้าขอมมา เธอรู้งานอยู่แล้ว”

มอลลีถอนหายใจยาวและมองไปยังตึกหลังนั้นอีกครั้ง ลูกค้าก็ช่างจินตนาการกันเสียจริง เช็กซีในฝันของลูกค้าคนนี้เป็นแบบไหนละ หรือว่าเขาอยากทำในดงหนูกับแมลงสาบ อยากได้ความสும்เสียนิด ๆ เพิ่มระดับความน่าตื่นเต้น ทำให้จินตนาการของลูกค้าไม่เคยตรงกับของเธอเองเลย ห้องโรงแรมสะอาดสะอาด มีอ่างจากุซซี่ ริชาร์ด เกียร์กับผู้หญิงบานฉ่ำ จิบแชมเปญด้วยกัน

“เขารออยู่”

“อืม ไปเดี๋ยวนี้ ๆ” มอลลีผลักประตูเปิดออก แล้วลงไปยืนบนขอบทางเท้า “คุณจะรอฉันใช่ไหม”

“จะรออยู่ที่นั่นแหละ”

เธอเดินไปที่หน้าตึกและสูดหายใจลึกครั้งหนึ่ง จากนั้นก้าวขึ้นบันได และผลักประตูเปิดเข้าไป

สภาพข้างในയാແ່พอ ๆ กับที่เห็นจากข้างนอก มีรอยขีดเขียนเต็มผนังทุกด้าน ทางเดินเคลื่อนด้วยหนังสือพิมพ์ มีโคมเตียงนอนขึ้นสนิม เศษขยะกองเรียราด

เธอก้าวขึ้นบันได ตึกนี้เจียบจนน่าขนลุก เสียงรอกเท้ากระทบพื้นดังก้องในช่องบันได เมื่อขึ้นไปถึงชั้นสองฝ่ามือเธอก็ชุ่มด้วยเหงื่อ

แปลก ๆ แะะ มันชักไม่ปกติแล้ว

เธอหยุดตรงชานบันไดและมองขึ้นไปชั้นสาม โรมีให้ฉันมาทำบ้าอะไรที่นี่ ลูกค้าคนนี้เป็นใครกันแน่

เธอเซ็ดฝ่ามือขึ้นกับเสื้อและสูดหายใจอีกครั้งก่อนขึ้นบันไดไปชั้นสาม จากนั้นเดินตามทางเดินและไปหยุดที่หน้าประตูห้องสุดท้ายฝั่งขวามือ เสียง

ที่ ๆ ดังลุดออกมาจากในห้องซึ่งน่าจะเป็นเสียงเครื่องปรับอากาศ เธอเปิดประตู

ลมเย็นพุ่งออกมา เธอก้าวเข้าไปแล้วประหลาดใจเมื่อพบว่าตัวเองมาโผล่ในห้องที่มีกำแพงสีขาวสะอาด ตรงกลางห้องมีเบาะหุ้มไวโนลิลีเลือดหมูวางบนเตียงที่มีลักษณะคล้ายเตียงตรวจของหมอ เหนือศีรษะมีโคมไฟขนาดยักษ์ห้อยลงมา ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อื่นอีก ไม่มีแม่เก้าอี้สักตัว

“ลัสดี้ มอลลี้”

เธอหันมองไปรอบ ๆ มองหาชายผู้เป็นเจ้าของเสียง แต่ไม่เห็นใครในห้องเลย “คุณอยู่ไหน” เธอถาม

“ไม่ต้องกังวล ฉันขี้อายนะ อยากจะขอให้คุณให้เต็มตาก่อน”

มอลลิมองที่กระจกบนผนังอีกฝั่ง “คุณอยู่หลังกระจกใช่ไหม มันเป็นกระจกสองด้านเธอ”

“ฉลาดมาก”

“อยากให้ฉันทำอะไรล่ะ”

“คุยกัน”

“แค่นั้นเหรอ”

“แล้วค่อยว่ากันต่อ”

แน่ล่ะว่าไม่มีทางพอแค่นั้นอยู่แล้ว เธอผินเดินให้เป็นที่กระจก เขาบอกว่าเขาขี้อาย นั่นทำให้เธอรู้สึกกล้ามากขึ้น เธอยื่นเอามือเท้าเอวข้างหนึ่ง “โอเค อยากคุยก็เชิญ มันเงินคุณนี่นา”

“อายุเท่าไรแล้ว มอลลี้”

“สิบหก”

“ประจำเดือนมาสม่ำเสมอหรือเปล่า”

“อะไรนะ”

“เมนส์นะ”

เธอหัวเราะออกมา “ไม่อยากจะเชื่อ”

“ตอบคำถาม”

“อีม ก็มาปกตินะแหละ”

“รอบล่าสุดคือสองอาทิตย์ก่อนใช่ไหม”

“รู้อะไรได้ไง” เธอย้อน ก่อนจะสายหัวและบนพิมพ์ “อ้อ โรมีบอกสินะ” โรมีต้องรู้อยู่แล้ว เขารู้เสมอว่าเด็กในสังกัดเขามีประจำเดือนเมื่อไหร่

“เธอสุขภาพแข็งแรงดีไหม มอลลี่”

เธอจ้องที่กระจก “ฉันดูสุขภาพไม่ดีหรือไง”

“ไม่มีโรคเลือด เชื้อไวรัสตับอักเสบบี หรือเอชไอวีใช่ไหม”

“ฉันปลอดโรคนะ ไม่เอาเชื้ออะไรไปติดคุณหรอก ไม่ต้องห่วง”

“ซิฟิลิสหรือหนองในล่ะ”

“เฮ้ย” เธอขึ้นเสียง “ตกลงจะเอากันไหมเนี่ย”

เงยไป ลักพักจึงมีเสียงพูดเบา ๆ “ถอดเสื้อผ้าออก”

แบบนี้ถึงจะเข้าท่า นีละที่เธอรอคอย

เธอก้าวเข้าไปยืนชิดกระจกจนลมหายใจจับเป็นฝ้าบนกระจก เธออยากสำรวจทุกรายละเอียดเหมือนลูกค้าคนอื่น ๆ เธอเอื้อมขึ้นไปปลดกระดุมเสื้อโดยทำแบบช้า ๆ อย่างมีลีลา ขณะที่คอเสื้อแยกออกจากกัน เธอปล่อยให้ความคิดว่างเปล่าและนึกภาพว่าตัวเองหลบเข้าไปในห้องนรีภยสมมุติซึ่งปราศจากมนุษย์เพศชาย เธอบิดเอวสายสะโพกตามจังหวะดนตรีในจินตนาการ เสื้อเลื่อนหลุดจากไหล่ลงไปกองบนพื้น เวลาที่สองเต้าเป็ลือยอล่างฉ่าง หัวถันหดตัวเพราะสะท้อนกับความเย็นในห้อง เธอหลับตาเพราะมันช่วยให้ง่ายขึ้น รีบทำให้จบ เธอคิด เอากับมันให้เสร็จแล้วจะได้ออกจากที่นี่

เธอปลดซิปรองแล้วถอดออก จากนั้นจึงถอดกางเกงชั้นใน ทั้งหมดนี้เธอทำโดยที่ยังหลับตาไว้ โรมีเคยชมว่าเธอหุนดี ถ้าเธอรู้จักใช้เรือนร่างให้เป็นก็จะมีใครใฝ่จมองใบหน้าที่ยิ้มของเธอ ตอนนี่เธอกำลังใช้เรือนร่างนั้นเต้นไปตามจังหวะเพลงซึ่งมีเพียงเธอคนเดียวที่ได้ยิน

“พอแล้ว” เสียงนั้นว่า “หยุดเต้นได้แล้ว”

เธอลืมหูลืมตาจ้องที่กระจกด้วยความงงงเงง เธอเห็นเงาสะท่อนของตัวเองบนนั้น ผมลึบสีน้ำตาล ออกเล็กตั้งชูชัน สะโพกแคบเหมือนเด็กผู้ชาย ตอนที่หลับตาเดินนั้นเธอยังพอจะสวมบทบาทได้ แต่ตอนนี้เมื่อได้เผชิญกับเงาตัวเอง ตัวตนที่แท้จริงของเธอเอง เธออดไม่ได้ที่จะยกแขนขึ้นมากอดอกเปลือยไว้

“ไปที่เตียง” เสียงนั้นล่ง

“อะไรนะ”

“ขึ้นไปนอนบนเตียงตรวจ”

“ได้ ถ้าทำแบบนั้นแล้วคุณมีอารมณ์”

“แบบนี้ทำให้ฉันมีอารมณ์”

ต่างคนก็ต่างรสนิยม เธอขึ้นไปบนเตียงและรู้สึกเย็นเมื่อก้นเปลือยแนบกับเบาะหุ้มไว้นิลสีเลือดหมู เธอเอนหลังลงนอนและรอคอยสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

ประตูเปิดออกและมีเสียงฝีเท้าเดินเข้ามา เธอมองไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งเดินมายืนตรงปลายเตียง เขาสวมชุดสีเขียวทั้งตัวและปิดบังใบหน้าเหลือเพียงดวงตาสีฟ้ากระด้างเหนือหน้ากากผ่าตัดซึ่งจ้องมองมาที่เธอ

เธอลุกขึ้นนั่งด้วยความตระหนก

“นอนลงไป” เขาสั่ง

“จะทำอะไรนะ”

“บอกให้ฉันนอนลงไป”

“บ้าไปแล้ว ฉันไปดีกว่า...”

เขาจับแขนเธอ ตอนนั้นเองเธอถึงสังเกตว่าเขาสวมถุงมือ “ใจเย็น ฉันไม่ทำเธอเจ็บหรอก” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนนุ่มนวลขึ้น “ไม่เข้าใจเธอ นี่คือการจินตนาการของฉัน”

“หมายถึง...เล่นเป็นหมอนี่หรอ?”

“ใช่”

“ส่วนฉันก็เป็นคนไข้”

“ถูกต้อง กลัวหรือไง”

เธอนั่งไคร่ครวญถึงบทบาทพิสดารทั้งหลายที่เธอเคยต้องจำใจทำเพื่อสนองความต้องการของลูกค้า เทียบกันแล้วครั้งนี้น่าจะเบากว่ามาก

“ก็ได้” เธอถอนหายใจและเอนหลังกลับลงไปนอน

เขาเลื่อนขาหยั่งและดึงที่פקทำให้ยืดอกจากปลายเตียง “เร็วลิ้มอลลิ” เขาพูด “รู้อยู่แล้วไม่ใช่เธอว่าต้องเอาเท้าวางที่ไหน”

“ต้องทำแบบนี้ด้วยหรือ”

“ฉันเป็นหมอนะ จำได้ไหม”

เธอจ้องไปหน้าซึ่งสวมหน้ากากพลาซนิกสงสัยว่ามีอะไรซ่อนอยู่เบื้องหลังผ้าสีเหลี่ยมผืนนั้น ก็แค่ผู้ชายธรรมดา ๆ คนหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย ทุกคนล้วนธรรมดามาก จินตนาการของพวกเขาต่างหากที่เธอรังเกียจและหวาดกลัว

เธอจำใจยกขาสองข้างพาดบนขาหยั่ง

เขาลดล็อกให้ปลายเตียงพับขึ้นไป เวลาที่เธอนอนอยู่ในท่าต่างขาข้างบนท้ายเปลือยห้อยลงมาจากขอบเตียง เธอเปิดเผยร่างกายกับผู้ชายจนเป็นเรื่องปกติแล้ว แต่ทำนี่ให้ความรู้สึกเหมือนถูกล่วงเกินอย่างร้ายกาจ ไฟจำลองลงมาตรงหว่างขาขณะที่เธอนอนล่อนจ้อนอยู่บนเตียงตรวจภายใต้สายตาของชายแปลกหน้าที่เพิ่งดูกายวิภาคจุดซ่อนเร้นของเธออย่างไร้อารมณ์

เขาพันแถบสายรัดรอบข้อเท้าเธอ

“เฮ้ย” เธอร้องขึ้น “ฉันไม่ชอบโดนมัด”

“ฉันชอบ” เขาก็มำแล้วลงมือรัดข้อเท้าอีกข้าง “ฉันชอบทำแบบนี้กับสาว ๆ ของฉัน”

เธอสะดุ้งเมื่อเขาสอดนิ้วซึ่งสวมถุงมือเข้ามา เขาโน้มตัวไปหาเธอพร้อมกับหรีดต่าอย่างมีสมาธิขณะที่สอดนิ้วเข้าไปลึกขึ้น เธอหลับตาและพยายามไม่คิดถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นตรงหว่างขา แต่มันยากเกินจะทำให้ไม่รู้สึกละอะไร ราวกับมีหนูลงไชเข้าไปในตัวเธอ มือข้างหนึ่งของเขาคอยอยู่บนหน้าท้องของเธอขณะที่มืออีกข้างขยับอยู่ข้างใน เธอรู้สึกเหมือนถูกล่วงละเมิดยิ่งกว่าโดนร่วมเพศจริง ๆ เสียอีก และเธออยากให้มันจบลงเสียที

ทำแบบนี้แล้วมีอารมณ์หรืออะไรก็จิต เธอคิด แก่แข็งหรือยัง รีบทำให้เสร็จ
ได้ไหม

เขาถอนมือออก เธอตัวลั่นระริกด้วยความโล่งใจ เมื่อลืมนาทีนั้นก็เห็น
ว่าเขาไม่ได้มองที่เธออีกแล้ว สายตาเขาจดจ่อกับบางอย่างที่อยู่นอกขอบเขต
การมองเห็นของเธอ เขาพยักหน้า

ตอนนั้นเธอถึงรู้ว่ามีคนอื่นอยู่ในห้องด้วย

หน้ากากยางครอบลงมาบนปากและจมูกของเธอ เธอพยายามหัน
หน้าหนี แต่ถูกกดศีรษะแนบกับเตียง เธอยกมือขึ้นตะกุกขอบหน้ากากตาม
ยาสลบ แต่ถูกกระชากมือออกในทันที ข้อมือทั้งสองข้างถูกจับรัดไว้แน่น
อย่างจับไว เธอหอบหายใจเอาแก๊สกลิ่นฉุนเข้าไป รู้สึกแสบร้อนในลำคอและ
ลำลึกคอกแฉก เธอสะบัดหน้าแรงขึ้นแต่หน้ากากยังไม่หลุดออก เมื่อกลั้น
ไม่ไหวจึงสูดหายใจเข้าอีกครั้ง ตอนนั้นแขนขาเริ่มไร้ความรู้สึก แสงไฟสลัวลง
สีขาวสว่างเลื่อนรางเป็นสีเทา

แล้วก็มีดสนิท

เธอได้ยินเสียงคนพูด “เจาะเลือดเลย”

แต่เธอไม่เข้าใจความหมาย ไม่เลยสักนิด

“อะไรวะ ละเหะไปหมด”

เธอฟังออกว่าเป็นเสียงของโรมิ นอกเหนือจากนั้นเธอไม่รู้อะไรเลย
ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหนหรือไปไหนมา

ไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงปวดหัวและรู้สึกคอแห้งผาก

“เฮ้ย มอลลีตัวดี ลืมตาได้แล้ว”

เธอตรงงอกออกมา เพียงแค่เปล่งเสียงเบา ๆ ก็สะเทือนไปทั้งศีรษะ

“ตื่นไว้วัย มอลลี ห้องโศกตรเหม็นเลย”